

Eindelijk waren zij aan het Steen gekomen. Reeds krijschte de zware poort op hare hengsels toen een der hevigste schreeuwers, een vriend van Thijs, met een steen wierp. De kerel had juist gemikt, want de steen kwam langs achteren op het hoofd van Jan terecht.

— Haha! Goed geraakt! Hij bloedt.

Plotseling verstomde het geroep. De koorden, waarmede Jan's armen gebonden waren, braken als spinrag en, een kreet van woede slakend, snelde de kleinzoon van Moeder Neeltje naar den onvoorzichtigen steenwerper.

Deze poogde te ontkomen langs den kant der kade en liep zoo snel hij maar kon. Met reusachtige sprongen achtervolgde Jan zijn prooi en het duurde dan ook niet lang of hij had hem ingehaald. Een geweldige klap en de knaap stortte bloeddend op den grond en bleef roerloos liggen.

— Gij zult met geen steenen meer werpen! grolde Jan woevend. Daarna wendde hij zich tot de menigte, die hem nagesneld was, en riep:

— Aan wien de beurt, lafaards!

Zoo vreeselijk zag hij er op dit oogenblik uit, dat niemand zich dorst verroeren en dat allen zwegen van schrik. Niemand? Ja, toch wel, want daar drong een oude vrouw door het volk en snelde hijgend op hem toe.

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS